

- virket under bedst mulige betingelser, er helt uskadeligt selv for sunde individer.
2. Det er tillige en kendsgerning, at forskellige i øvrigt sunde levnedsmidler kan være skadelige for personer med særlige sygdomme.
 3. En ensidig kost kan forårsage mangelsymptomer eller udvikle egentlige mangelsygdomme selv hos sunde individer.
 4. Ved overvejelser om farligheden af tilsætningsstoffer og forureninger må man i de fleste tilfælde tage i betragtning det kvantum af det givne stof, der eventuelt kan forventes i et givet levnedsmiddel. „Gift er et spørgsmål om dosis.“
 5. Nye farekilder i levnedsmidler erkendes jævnlig.

Af foranstående følger bl. a., at hensigtsmæssige regler om levnedsmidler m. m. til stadighed må suppleres med toksikologisk, hygiejnisk-bakteriologisk og ernæringsvidenskabelig forskning, med stadig bedre indseende med levnedsmiddelproduktionen i alle dens faser og med stadig og hurtig udvikling af de analytiske muligheder for at udvide erkendelsen af bakteriologiske og kemiske forureninger i levnedsmidler samt risikoen for dannelse af bakterie- og svampegifte og forsydninger i levnedsmidternes sammensætning, forårsaget af intensiv landbrugsmæssig produktion.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer temmelig nøje til reglen i § 2 a) og c) i den *gældende levnedsmiddellov*, der har følgende ordlyd:

„Et levnedsmiddel må ikke udbydes til salg eller overdrages til andre, dersom det

a) ved anvendelsen på sædvanlig måde kan antages at kunne overføre eller fremkalde sygdom eller kan medføre forgiftning,

b)

c) i øvrigt på grund af sygelig forandring, fordærvelse, forurening, fejlagtig tilberedning eller af anden årsag må anses for at være utjenligt til menneskeføde.“

Det *svenske forslag* indeholdt følgende bestemmelse: Som levnedsmiddel må ikke anvendes en vare, som kan antages at være skadelig at fortære eller i øvrigt, på grund af fordærvelse eller forurening eller af anden årsag, er utjenlig til menneskeføde, eller som kan antages i øvrigt at overføre smitte eller forårsage sygdom.

Den *svenske lov* lyder: Levnedsmidler, som udbydes til salg, må ikke have sådan sammensætning eller beskaffenhed i øvrigt, at de kan antages at være skadelige at fortære, smitteførende eller i øvrigt utjenlige til menneskeføde.

Det *tyske lovforslag* lyder således: Det er forbudt 1) at fremstille eller behandle levnedsmidler (beregnet) for andre på en sådan måde, at fortæringen af levnedsmidlerne er egnet til at skade sundheden, 2) at bringe stoffer i handelen som levnedsmidler, når fortæring af disse er egnet til at skade sundheden.

Inden for *Codex Alimentarius Kommissionen* har man ikke forestillet sig, at et grundlæggende princip, som det nærværende lovforslags § 12 er udtryk for, skulle opstilles som standardregel, der burde accepteres af de enkelte lande. Man har derimod søgt at opstille nogle principper af en vis vejledende karakter. Som et eksempel på formuleringen, der er meget kortfattet, skal nævnes følgende sætninger, der er formuleret af den britiske regerings repræsentanter: Det er ikke tilladt at underkaste levnedsmidler nogen som helst tilsætning, fjernelse af oprindelige elementer eller nogen som helst behandling eller påvirkning, som ville gøre levnedsmidlet skadeligt for helbredet. Levnedsmidler, som er uegnede til menneskeføde, eller som på nogen som helst måde kunne være skadelige for helbredet, må ikke sælges eller overdrages til andre. — Når der i denne forbindelse tales om, at et levnedsmiddel kan være skadeligt for forbrugernes helbred, menes der et hvilket som helst levnedsmiddel, der, når det bruges under normale forhold og i normale mængder, har, eller sandsynligvis har, en skadelig virkning på forbrugernes helbred, selv om virkningen kun fremkommer efter gentagen indtagelse af det pågældende levnedsmiddel.

Den foreslåede regel er tænkt som en stramning i forhold til den gældende bestemmelse; idet det efter forslaget i alle tilfælde er tilstrækkeligt til, at levnedsmidler ikke må sælges, at det må antages, at varen kan have de nævnte sundhedsskadelige virkninger. Efter den gældende bestemmelse syntes tilsynsmyndigheden at skulle bevise, at levnedsmiddel faktisk kan medføre forgiftning.

Man kan dog ikke gå så langt, at der pålægges ansvar i alle tilfælde, hvor et levnedsmiddel viser sig at have sundhedsskadelige virkninger for forbrugere.

Fra nogle epidemier, der skyldtes salmonella-bakterier i æg, vides det, at fabrikanten kan have fulgt alle almindelige hygiejniske regler ved fremstilling af varen og alligevel blive ramt af det uheld, at der i et enkelt eller enkelte æg har været salmonella-bakterier. Herved kan hele den produktion af varer, hvori de forurenede æg indgik, være smittet i en sådan grad, at infektionen overføres til mange eller endog de fleste af de forbrugere, der indtager dele af denne produktion. Det er på den anden side indlysende, at en undersøgelse af hvert